



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové **ve věci**

žalobce: **R. A. S. T.**, nar. ..., státní příslušník Libye, zastoupen zákonnými zástupci: **A. S. M. T.**, otec **L. A. A. Z.**, matka všichni bytem **B. 4166/22, B.**, právně zastoupen **Mgr. Pavlínou Zámečnickovou**, advokátkou v Brně, Příkop 8,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČO 000 07 064,
se sídlem Nad Štolou 3, P. O. Box 21, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 7. 11. 2016, č. j.: MV-126519-6/VS-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 9. 1. 2017 domáhal prostřednictvím svých zákonných zástupců zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 7. 11. 2016, č. j.: MV-126519-6/VS-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, oddělení státního občanství a matrik ze dne 27. 5. 2016, č.j. VS-7918/835.3/2-2014 (dále jen „prvostupňový orgán“ a „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o udělení státního občanství České republiky.

2. Žalobce brojil proti závěru žalovaného, podle kterého není vzhledem ke svému věku v České republice dostatečně sociálně integrován. Dle názoru žalobce je v každém věku jedince možné posoudit, zda je či není ve společnosti sociálně integrován. Žalobce navštěvuje českou školu, výborně ovládá češtinu a orientuje se v českém prostředí, kultuře a historii přiměřeně ke svému věku. Má většinu kamarádů mezi českými dětmi a mimoškolní aktivity. Celý svůj dosavadní život žil v České republice, v Libyi byl pouze na návštěvě, je to pro něj cizí země, ke které ho kromě původu rodičů a občanství nic neváže a za svůj domov považuje Českou republiku. V případě nutnosti integrace do libyjské společnosti by tato byla obtížná a spíše nereálná.
3. Žalobce namítl, že sociální integrace není totéž, co vytvoření pevných sociálních vazeb. Sociální integrace je nejvyšší úrovní socializace, tedy začlenění osob do většinové společnosti a jejího každodenního života. Pokud si tedy prvostupňový orgán pod pojmem sociální integrace představuje vytvoření pevných sociálních vazeb, dopouští se dle žalobce nezákonného extenzivního výkladu § 13 odst. 1 zák. č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (dále také jako „zákon o státním občanství“).
4. Žalobce v této souvislosti poukázal na jistou nespravedlnost a nepřiměřenost ve srovnání s dětmi svěřenými do náhradní péče, jež dle § 36 zákona o státním občanství nabývají státní občanství prohlášením, což jim má dle důvodové zprávy k tomu ustanovení umožnit snadnější integraci do české společnosti. Dle žalobce není zřejmé, proč jedné skupině dětí má nabytí občanství usnadnit integraci do české společnosti, zatímco jemu nebylo státní občanství uděleno s odůvodněním, že vzhledem ke svému věku nemůže být v České republice dostatečně integrován. Děti svěřené do náhradní péče navíc získávají české občanství prohlášením bez ohledu na to, jaké je občanství jejich rodičů a osob, které jim byly svěřeny do náhradní péče.
5. Žalobce rovněž namítl, že na internetových stránkách Ministerstva práce a sociálních věcí a Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, je možno nalézt celou řadu dokladů o úsilí České republiky o sociální integraci např. romských dětí, či dětí ze sociálně vyloučených lokalit. Není zřejmé, proč zatímco tato dvě ministerstva věnují velké úsilí sociální integraci některých skupin dětí, Ministerstvo vnitra při rozhodování o udělení státního občanství nezletilému žalobci naznačuje, že jeho sociální integrace nemůže být vzhledem k nízkému věku dostatečná, přičemž v uvedeném rozporu lze dle názoru žalobce spatřovat diskriminaci ve smyslu čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
6. Žalobce se neztotožnil ani s názorem žalovaného, že udělení státního občanství žalobce by bylo v rozporu se zásadou jednotného státního občanství v rodině. Tento argument shledal vzhledem k možnosti dvojího občanství, jež v současné době platí, za zastaralý. Žalobce by si v případě udělení státního občanství České republiky mohl ponechat i státní občanství libyjské, které mají oba jeho rodiče, čímž by zásada jednotného státního občanství v rodině zůstala zachována.
7. V neposlední řadě žalobce považoval závěr žalovaného o jeho nedostatečné sociální integraci za nepřezkoumatelný, neboť žalovaný ani prvostupňový orgán nikterak neuvádí, jakým způsobem bylo zjišťováno, že u žalobce nelze konstatovat dostatečnou sociální integraci. Nejsou uvedeny žádné podklady ani důkazy, ze kterých správní orgán vyšel a jak je hodnotil.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na právním názoru ministra vnitra vyjádřeném v napadaném rozhodnutí, neboť v daném případě nelze odhlédnout od

objektivně dané překážky pro udělení státního občanství žalobci, a sice dodržení zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí.

9. Dle názoru žalovaného lze míru integrace do společnosti v České republice z hlediska sociální integrace dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství spatřovat v míře zapojení do fungování společnosti v České republice, například zapojením do činnosti spolků, a také v míře zapojení do společenského života, přijetí českých kulturních tradic a dalších aspektů, jež sociální integraci naplňují. Žalovaný v obecné rovině nezpochybnil žalobcem uváděné znaky jeho sociální integrace, nicméně poukázal na možnost polemiky ohledně míry zapojení, a to z hlediska rozsahu a obsahu, neboť v žalobě není tato míra zapojení nijak specifikována a dokládána. Žalovaný však zejména upozornil na skutečnost, že rodiče žalobce o státní občanství České republiky nežádali, ani neuvedli důvod, proč tomu tak je, a proto nebyla naplněna integrace z hlediska rodinného.
10. Žalovaný ve svém vyjádření rovněž navrhl, aby rodiče žalobce po splnění podmínek pro získání státního občanství České republiky podali společnou žádost dle § 18 zákona o státním občanství, do kterého zahrnou i nezletilého žalobce, popřípadě aby žalobce po dosažení zletilosti sám získal státní občanství prohlášením dle § 35 zákona o státním občanství. Žalobce je z hlediska citové a materiální péče v plné míře vázán na rodiče, kteří o státní občanství České republiky nežádají. Žádosti o státní občanství jsou v takových případech pro nedostatek rodinné integrace zamítány, neboť je třeba zachovat zásadu jednotného státního občanství rodičů a dětí.
11. Dle žalovaného se nelze ztotožnit ani s námitkou diskriminace uváděnou v souvislosti se sociální integrací, neboť se jedná o kvalitativně jinou sociální integraci dětí státních občanů České republiky žijících v sociálně vyloučených lokalitách. Posuzovanou situaci rovněž nelze porovnávat s nabytím státního občanství dětmi svěřenými do náhradní péče, neboť v takových případech bylo záměrem zákonodárce usnadnit občanům České republiky výkon náhradní péče.
12. Žalovaný s ohledem na uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
13. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání v rozsahu žalobních bodů, a to podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Dle § 11 zákona o státním občanství rozhoduje o udělení státního občanství Ministerstvo vnitra. Dle § 12 není na udělení státního občanství právní nárok. Podle § 13 lze státní občanství České republiky udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.
15. Ze správního spisu se podává, že žalobci bylo v době podání žádosti o udělení státního občanství 8 let. Narodil se v České republice a celý svůj dosavadní život prožil v B., kde žije s rodiči a dalšími sourozenci, a kde navštěvuje Základní školu a Mateřskou školu, B., S. 14. Žalobci bylo dne 4. 10. 2011 Ministerstvem vnitra uděleno povolení k trvalému pobytu. Co se finančních prostředků k úhradě životních potřeb týče, je žalobce vzhledem ke svému věku finančně závislý na rodičích. Spolkovou či jinou zájmovou činnost žalobce dle žádosti o udělení státního občanství nevykonává. Rodiče žalobce mají na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt, o státní občanství v České republice nežádají ani v minulosti nežádali.

16. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem obстоjí závěr žalovaného, že žalobce je vzhledem ke svému nízkému věku citově a existenčně závislý na rodičích, kteří o něj v plné míře pečují. Rovněž je v tomto ohledu relevantní zohlednění libyjského státního občanství žalobcových rodičů i fakt, že ti o české státní občanství nežádají. Rovněž obstojí závěr žalovaného, že s ohledem na tyto okolnosti nelze dospět k závěru, že žalobce je v české společnosti sociálně integrován ve smyslu zákona o státním občanství. V tomto směru lze uzavřít, že těžiště žalobcových sociálních vazeb spočívá převážně v jeho vztazích s rodiči, nikoliv ve vazbách na českou společnost. Skutečnost, že žalobce se v České republice narodil a navštěvuje zde základní školu, kde probíhá výuka v češtině, bez dalšího neobstojí. S ohledem na věk žalobce je nutno konstatovat, že vztahy k osobám mimo svou rodinu si teprve utváří, stejně tak k zemi, ve které žije a ke společnosti, která jej obklopuje. Míru sociální a rodinné integrace za dané situace, kdy žalobce má rodinné zázemí tvořené příslušníky jiného státu, nelze proto hodnotit jako dostatečnou pro tak zásadní věc v životě člověka, jako je státotvorné pouto mezi domovskou zemí a jeho státními příslušníky. Soud v žádném případě nerelativizuje pojmy sociální integrace a pevné sociální vazby, nicméně u člověka nízkého věku, jakým je žalobce, jiná kritéria sociální integrace, než jsou právě vztahy s dalšími osobami (nikoliv již zásadně např. identifikace s českou společností a jí uznávanými hodnotami), připadají do úvahy v menší míře. Není přitom důvodná námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, uvedli konkrétní zjištění a důvody, které je vedly k přijatým závěrům. Soud rovněž hodnotil, zda žalovaný nepřekročil při hodnocení skutkových a právních okolností meze správního uvážení a dospěl k závěru, že nikoliv. Na získání státního občanství na základě žádosti neexistuje právní nárok a žalovaný, jakož i prvostupňový orgán hodnotili shromážděné podklady zcela v souladu s § 13 a § 14 zákona o státním občanství.
17. Srovnání se získáním státního občanství prohlášením dle § 36 zákona o státním občanství, jak ho provedl žalobce v žalobě, nepovažuje soud za přílehlavé, neboť v uvedeném případě se jedná o děti, které nemají zázemí ve své rodině a jsou v České republice svěřeny do náhradní péče. Základem pro získání státního občanství je v těchto případech nikoliv sociální a rodinná integrace v České republice, ale pouhý fakt, že jsou zde svěřeny do náhradní péče, přitom záměrem zákonodárce nebylo jakkoliv tyto děti zvýhodňovat, ale pouze stabilizovat jejich složitou životní situaci a umožnit jim zakotvit se v zemi, ve které žijí.
18. Přesvědčivá není ani argumentace integračními programy prováděná Ministerstvem práce a sociální věcí a Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, neboť dle názoru soudu se jedná o jiné aspekty širokého pojmu sociální integrace, kdy v uváděném případě jde zejména o děti z tzv. sociálně vyloučených lokalit, kde je míra sociální integrace dětí a jejich rodičů natolik nízká, že tyto děti mnohdy ani nenavštěvují základní školu či chodí pouze do základní školy segregované, opět s dětmi ze stejně vyloučeného sociálního prostředí, přičemž snahou státu je tyto vzorce chování narušit a děti integrovat do většinové společnosti.
19. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce týkající se závěrů žalovaného týkajících se zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí. Lze se ztotožnit s žalobcem, že předchozí právní úprava neumožňovala ponechat si při nabytí státního občanství České republiky státní občanství dosavadní, současná právní úprava již dvojí občanství umožňuje, nicméně ve vztahu k žádosti žalobce a žalovaným deklarované zásadě jednoty státního

občanství nemá tato úprava relevanci. Žalobce podal žádost o udělení českého státního občanství, správní orgány tak byly povinny ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o státním občanství, publ. pod č. 76/2004 Sb. m. s., hodnotit žádost z pohledu obecně uznávané zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí tak, aby byly ochráněny rodinné vazby a zabezpečeno jednotné státní občanství celé rodiny. Žalobce požadoval udělit české státní občanství, ve smyslu úmluvy tedy také správní orgány hodnotily jednotu českého státního občanství členů žalobcovy rodiny. Udělením občanství pouze žalobci by zásada jednoty státního občanství, o jehož udělení žalobce žádá, zachována nebyla. Existence společného Libyjského státního občanství členů žalobcovy rodiny nemá ve vztahu k udělení českého státního občanství žalobci význam. Soud proto shledal relevantním i odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4As 142/2013-29.

20. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 30. srpna 2018

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu